

NENA TRAMOUNTANI

POZNEJ
&
DŮVĚŘUJ

ROMÁN

POZNEJ &
DŮVĚŘUJ

Original title: Try & Trust
by Nena Tramountani
© 2021 by Penguin Verlag,
a division of Penguin Random House Verlagsgruppe GmbH, München, Germany

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Alice Rahmanová, 2023
Cover © bürosüd, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3490-0 (pdf)

POZNEJ & DŮVĚŘUJ

NENA TRAMOUNTANI

přeložila Alice Rahmanová

*Pro všechny, kteří se bojí,
a přesto to udělají.*

1. KAPITOLA

ALL THE GOOD GIRLS GO TO HELL

MATYLDA

„Jsi posedlá kontrolou. Dostaneš se do pekla. A ještě předtím tě zavrou do blázince, protože mluvíš sama se sebou.“

„Haló? Všechno v pořádku?“

Otočila jsem se a nasadila svůj nejpřesvědčivější úsměv.

Alespoň že tak. Vypadal docela roztomile. A byl v mém věku spíš než jeho kolega, který si před deseti minutami přišel zapálit na nádvoří. Málem jsem si ho vybrala. Ironie kouřícího fitness trenéra byla dokonalým začátkem konverzace, ale po celou dobu byl na telefonu.

„Ahoj...“ Pohled mi sklouzl na jmenovku na tyrkysové košili. „Nick. Jak milé.“ Při posledním slově jsem si ho zvlášť dobře prohlédla odshora dolů.

Chudák se zamračil a prohrábl si rukou vlasy barvy pís-ku. „Tohle je vchod pro personál,“ řekl a ukázal na dveře za sebou.

Na to bych nikdy nepřišla, Nicku.

Tučným písmem tam stálo *PureGym Londýn. Vstup pouze pro personál.*

„Mohu pro tebe něco udělat?“

Můj úsměv se rozšířil. „V to pevně doufám.“ Jako by mě zalil nějaký spontánní nával horka, vysvobodila jsem se

z tlusté šály a nacpala ji do kabelky. „Mám zájem o členství,“ řekla jsem a sundala si z hlavy černou čepici, než jsem si protřepala vlasy. Čepice byla nejdůležitější součástí mého maskování, protože vlasy jsou první věcí, které si lidé všimnou, když vstoupím do místnosti. A byly by také první věcí, jíž by si všimla moje nejlepší kamarádka, kdyby mě viděla, jak se potloukám na dvorku její tělocvičny. Naštěstí už byla dávno pryč.

„Ehm, no, mám zrovna polední pauzu,“ řekl Nick a zvedl ruku se sendvičem, ale já si nemohla nevšimnout, jak si zároveň prohlíží moje tělo. „Nejlepší bude, když se obrátíš na některého z mých kolegů, stačí zajít za roh ke vchodu a pak se vrátit...“

„Já bych ale chtěla *tvoji* pomoc,“ přerušila jsem ho a koukla se do spodního rtu.

Páni, vůbec bych se mu nedivila, kdyby mě poslal k čertu. Šance na úspěch s takovou drzostí byla padesát na padesát, zvláště když měl hlad. Buď jsem byla jeho typ a on byl fanouškem neohrabaných hlášek při balení, nebo...

Pod jeho pihami se objevil jemný ruměnek a on mi úsměv oplatil – i když trochu nedůvěřivě.

Dobrá, tak jo. *Sorry, Nicku.*

Přistoupila jsem o krok k němu. „Co kdybych ti o přestávce chvíli dělala společnost a ty bys mi pověděl o různých abonentkách, které je možné si pořídit?“

„Do-dobře.“

O deset minut později ležel jeho sendvič stále zabalený na podlaze, ale moje výčitky svědomí se držely na uzdě. Poté, co jsem udělala první krok, vystřídal jeho nejistotu vzrušení a naprosto bez zábran jsme se líbali.

Po několika minutách jsem ustoupila a jednou rukou ho přitiskla k červené cihlové zdi. „Potřebuji laskavost,“ začala jsem trochu zadýchaně.

„Kvůli... Kvůli členství?“ Díval se na mě skelnýma očima, aniž by sundal ruce z mých boků.

Usmála jsem se, naklonila se dopředu a lehce ho kousla do spodního rtu.

Zachvěl se.

„Ne, to byla lež,“ vydechla jsem. „Musíš něco vyhledat ve vašem systému.“

„Musím co?“

Nechala jsem svou ruku klouzat po jeho trupu a pomalu jsem se dostávala níž a níž. „O nic nejde. Opravdu.“

Zaryl mi prsty do kůže a odstrčil mě na vzdálenost paže. „Proto jsi mě líbala?“

Očividně se snažil, aby to znělo vážně, ale jeho pohled, který zabloudil k mým vlhkým rtům, ho prozradil.

„Jo. A protože jsi tak sexy.“ S těmito slovy jsem se přitiskla k jeho tělu a znovu ho políbila.

Když jsme se od sebe znovu odtrhli, hluboce si povzdechl. „Nesmím poskytovat údaje.“

„Nepotřebuji jméno ani adresu. Jen malou informaci.“

„Jakou informaci?“

„Jak často tu v posledních týdnech byla Briony Cliffordová.“

Moje čtvrt hodinová cesta domů z posilovny v Marylebone do Soho byla ostudná. A to i přesto, že jsem odmítla Nickovu nabídku soulože v šatnách. Což byla pravděpodobně moje chyba. Nezávazná zábava by pro mě asi sotva byla důvodem k zahanbení. Poté, co vyhověl mé žádosti, jsem však na sex neměla moc chuť. Ne, můj stud měl jiný důvod – zbytečné špehování.

S povzdechem jsem se vyhnula třem upovídaným teenagerům s nákupními taškami a zabočila do méně rušné Broadwick Street.

Samozřejmě se mi ulevilo, že jsem se mylila. Cvičení třikrát týdně nebylo ani výjimečné, ani znepokojující. Spíš něco, co bych měla také vzít v úvahu, abych svůj čas využila smysluplně, místo abych ho trávila bezdůvodným špehováním své kamarádky, do háje. „Miláčku, co se tak tváříš?“

Vzhledla jsem. Od baru Ginger Cat – malebné hospůdky, nad níž se nacházel náš byt – mě dělilo jen pár metrů. O dva domy dál seděla v úkrytu před vchodem schoulená postava s papírovým kelímkem ve sraštělých rukou, kapuci špinavé bundy staženou hluboko do obličeje.

„Ahoj, Regino.“ Spěšně jsem se k ní rozběhla a dopadla vedle ní na schody.

V budově za námi sídlila advokátní kancelář, ale její zaměstnanci začínali brzy a často opouštěli kancelář až pozdě večer. Pravděpodobnost, že nás v příštích minutách vyženou, tedy nebyla nijak vysoká.

„Ven s tím,“ řekla chraplavým hlasem a otočila ke mně svůj vrásčitý obličej. Zpod kapuce jí probleskovaly stříbrošedé vlasy a chyběly jí dvě stoličky, zato její hnědé oči vyzařovaly všechno teplo, které dnes Londýnu chybělo. Nebo mně. Na konec března byla opravdu zatracená zima.

„Provedla jsem něco hodně hloupého,“ zamumlala jsem, vyhrabala z kapsy džínů pětilibrovou bankovku a strčila ji do jejího hrnku. „Myslela jsem to dobře, nebo si to alespoň namlouvám, abych si nemusela přiznat, že pomalu, ale jistě přicházím o rozum a mám jen chorobnou potřebu mít kontrolu nad svými blízkými. Měla jsem k tomu jasné důvody, já...“

„A sama ses už taky psychoanalyzovala, jak slyším,“ přerušila mě jemně a zasmála se svým drsným smíchem. „Nebud' na sebe tak přísná, drahá. Máš dobré srdce.“

Vyskočila jsem a začala couvat směrem k našemu domu. „Myslíš tu tvrdou černou hroudu v mé hrudi?“ zavolala jsem na ni a obratně ignorovala podezřívavé pohledy ostatních kolemjdoucích.

Další smích. „Tak zatím, Matyldo.“

„Uvidíme se později!“

Vlevo od baru jsem vklouzla do chodby, jejíž okolí bylo téměř celé porostlé břečťanem, a vylovila z kabelky svazek klíčů. Když jsem se několikrát plnou vahou opřela o vchodové dveře, se sténáním se otevřely. Pomalu jsem se šourala po schodech nahoru.

Dáš se dohromady a budeš se chovat co nejlíp. Pro dnešek už bylo dost kravin.

Když jsem vyšla do druhého patra, ucítila jsem vůni sladkého pečiva. Zrychlila jsem krok a odemkla dveře, zatímco se mi už sbíhaly sliny.

Bingo! Vůně se skutečně linula z našeho bytu. To byla jedna z mála výhod soužití s nechutně zamilovaným párem – štěstí nalezené ve vztahu s Liv motivovalo našeho spolubydličího, idiota Noaha, k pečení a vaření. Než se nastěhovali, vůbec jsme s Briony netušily, že Seymour umí zacházet se sporákem. Natož aby se s námi normálně bavil... no, a pak se do našeho bytu shodou okolností, na níž jsem se taky tak trochu podílela, přistěhovala jeho kamarádka z dětství a velká láska a po počátečním dramatu se z nich stali nerozluční partneři a on se stal téměř slušným člověkem. Téměř.

Shodila jsem boty z nohou a vběhla rovnou do kuchyně. Z trouby se na mě usmívaly dva plechy skořicových šneků, okraje nakynutého pečiva už byly trochu moc hnědé.

„Nezapomněli jste na něco?“ zakřičela jsem, zatímco jsem plechy vytahovala na linku.

Můj hlas přehlušovala podezřele hlasitá rocková hudba, která se ozývala přes obývací pokoj až do otevřené kuchyně. Arctic Monkeys – jejich osobní hudba.

Protočila jsem oči a rozběhla se směrem k našim ložnicím – a v polovině cesty jsem se zastavila a zůstala na místě. Samozřejmě. Jak jsem si vůbec mohla myslet něco jiného?

Hudba sloužila jen k tomu, aby přehlušila vrzání postele a jejich přerývané vzdechy.

Ušklíbla jsem se a zaklepala na Seymourovy dveře. „Ahoj, lidi, hudbu můžete klidně vynechat, nejsme ani hloupí, ani hluiš a vy se nemusíte stydět za svou nádhernou lásku!“

Náhle bylo slyšet jen dunivé basy, všechny ostatní zvuky utichly.

„Jen jsem chtěla říct, že jsem zachránila vaše skořicové šneky před upálením a na oplátku zničím alespoň jeden plech.“

„Vypadni, Matyldo!“ ozval se Noahův hlas, který spíš připomínal vrčení.

„D-díky, že jsi je vytáhla,“ odpověděla Liv bez dechu.

Zachichotala jsem se. Dobře. Dost bylo škádlení. Bůh ví, že oni dva nebyli jediní v bytě, kdo bavil své spolubydlící svým sexuálním životem. Kromě toho jsem z Liv měla radost. A kdybych měla být zcela upřímná, měla jsem radost i z toho kreténa.

Už jsem chtěla zamířit do Brionina pokoje, když ke mně dolehl další zvuk. Zvuk, při kterém se mi na okamžik zastavilo srdce.

Než jsem si to stihla rozmyslet, pokračovala jsem do koupelny na konci chodby a přitiskla ucho na bílé lakované dřevo.

Posedlá kontrolou, posedlá kontrolou, posedlá kontrolou!

Sprcha běžela. Nebylo to nic neobvyklého – Briony neznášela sprchy v posilovně i v bazénu. Neobvyklé bylo, že nebyla ve sprše. Ty zvuky byly nezaměnitelné.

Přimhouřila jsem oči. Oběma dlaněmi jsem se přitiskla ke dveřím, jako bych jí tím mohla pomoci. Nesmím předpokládat to nejhorší, třeba jen něco špatného snědla... Proč nezavřela vodu, když očividně visí nad záchodovou mísou? Nejspíš ze stejného důvodu, proč to nedělala celé mládí.

Otevřela jsem oči, ustoupila o krok a opatrně jsem zaťukala. Jednou, dvakrát.

Stejně jako před chvílí u Liv a Noaha zvuky za dveřmi utichly.

„Hej,“ zvolala jsem co nejlehčím tónem. „Bry?“

„Hned budu,“ ozvalo se horečně. Její hlas zněl drsně a předstíral rozjařenost, přesně jako ten můj.

Chtěla jsem na to říct tisíce věcí – od „*Prosím, řekni mi, že to není jako tenkrát*“ a „*Zabiju toho blbce, jestli ti zkusí jen naznačit, že nejsi dokonalá*“ až k „*Jsem tady, jestli mě potřebuješ, a budu tady vždycky*“ –, ale znala jsem tu ženu uvnitř lépe, než jsem znala sama sebe. A věděla jsem, co by se stalo, kdybych tu svou psychopatickou přítelkyni toužící po kontrole nechala pracovat. To samé, co se stalo, když Briony randila naposledy: odřízla by mě od sebe. Přestala by o tom se mnou mluvit. Snesla bych toho hodně. Ale to, že by kvůli mně Briony cenzurovala svůj život, mezi to nepatřilo. Ať jsem se bála sebevíc, musela jsem se ovládat.

Odvrátila jsem se tedy ode dveří, i když se mě neviditelná síla snažila zastavit, a přinutila jsem se vrátit do kuchyně.

Skořicové šneky už měly ideální teplotu, ale já jsem ztratila chuť k jídlu. Ze všech stran mě bombardovaly útržky slov a scén z našich školních let. Poprvé jsme se s Briony setkaly na dívčích záchodech v předražené soukromé škole, na niž ji po tom „incidentu“ dali její rodiče. Dodnes se tomu říká „incident“. Nepěkný škrábanec na dokonalé fasádě. No, asi mám slabost pro zlomené holky a záchodky. Jako jednu z posledních jsem před několika týdny přitáhla do našeho bytu plačící Liv.

Když Briony o pět minut později vyšla z koupelny, seděla jsem na pohovce a tvářila se jakoby nic.

Měla na sobě své barevné kimono, světlé blond vlasy zabalené do růžového turbanu z ručníku a na tváři zářivý úsměv.

„Ahoj, Tyldo, promiň, že to trvalo tak hrozně dlouho.“ Modré oči měla zarudlé a pleť ještě bledší než obvykle. Přesto jsem se na ni také usmála.

„Připravila ses na rande?“

Úsměv jí z tváře zmizel. Po chvíli se však vzpamatovala a povytáhla obočí. „Můžu si o tom s tebou teď promluvit, aniž bys hned vybuchla?“

Odběhla ke kuchyňské lince, vzala ze skříňky velký talíř a začala na něj vršit skořicové šneky.

„Omlouvám se,“ zamumlala jsem, vyskočila a následovala ji do kuchyně. „Vím, že jsem někdy nesnesitelná.“

Vmžiku odložila talíř, otočila se ke mně, oběma rukama mě objala kolem pasu a přitiskla si mě k sobě. Do nosu mi stoupala vůně jejího malinového šamponu.

„Někdy? – To je dobré.“ Usmála se na mě, ale hned zase zvažněla. „Tyldo, tohle je pro mě důležité, jasné? Všechno je v pořádku. Vím, co dělám. Věř mi a snaž se být za mě šťastná.“

„Já ti věřím!“ Jen tomu parchantovi nevěřím. „Upřímně! A samozřejmě jsem šťastná.“ Což bych byla ještě víc, kdyby mi nebylo jasné, jak ten příběh skončí. „Chci, abys dnes večer zažila své nejlepší rande v životě.“ Vykastrovala bych ho, kdyby jí ublížil.

„Opravdu, opravdu, ale opravdu?“ Přitiskla mě k sobě, až jsem skoro nemohla dýchat.

Teď už její šťastně rozzářená tvář nebyla jen maskou. Ta radost byla opravdová.

Zakoulela jsem očima a vtiskla jí pusku na tvář. „Pořád si myslím, že si zasloužíš něco lepšího. Jasně že jo. Upřímně. Co máte v plánu?“

Se spokojeným přikývnutím mě pustila a popadla talíř se skořicovými šneky, než volnou rukou sáhla po mé a odtáhla mě zpátky do obývacího pokoje.

„Chceme jet na Primrose Hill. Připravil piknik.“

Uvelebily jsme se na křeslech naproti sobě.

„Při západu slunce?“ navázala jsem a nedokázala úplně potlačit sarkasmus v hlase.

„Ano, slečno Nenávidím-všechno-co-souvisí-s-romantikou, při západu slunce!“ Zahihňala se a vypadala tak uvolněně, že jsem na chvíli zapomněla na všechny obavy. Pokud ji takhle rozesměje i on, možná je všechno jen z poloviny tak špatné? Sáhla také po jednom z čerstvých skořicových šneků. Že bych si ty děsivé zvuky za dveřmi koupelny jen namlouvala?

„Když už je řeč o romantice,“ pokračovala a kývla směrem k našim ložnicím. „Ti si to dost užívají, co?“

Zaúpěla jsem. „Kdybychom to věděly dřív...“

„To bychom tím spíš nechaly Liv nastěhovat,“ dokončila mou větu. „Nikdy jsem si nemyslela, že by mohlo být tak příjemné bydlet s párem.“

„Příjemné?“ Vykulila jsem na ni oči. „Tohle ti připadá příjemné?“

„Odkdy jsi tak pruderní?“ Zvedla skořicový šnek v ruce. „A má to i příjemný vedlejší účinek.“

„Odkdy si ty užíváš zvuky sexu v tomhle bytě?“

Lehce se začervenala a opřela se v křesle. Její další slova byla tak tichá, že jsem se musela naklonit nad paletový stolek, který jsem sama vyrobila, abych jim rozuměla. „Od té doby, co na to mám sama naději.“

Doslova jsem cítila, jak mi ztuhly rysy.

Úsměv, Matyldo! Podporuj. Podporujeme se. Je docela možné, že ji dostane do postele a bude se k ní chovat slušně. Alespoň co se týče tělesné stránky.

„Ty... Tedy...“ Do háje, opravdu jsem se musela vzchopit. „Uvažovala jsi o tom, že by ses s ním vyspala?“

„Tyldo!“ Ruměnec v jejích tvářích potemněl.

Zasvěceně jsem se ušklíbla. „Takže ano?“

„A když jo, tak co?“

Nenuceně jsem pokrčila rameny. „To je v pořádku. Jaká byla vaše vzájemná chemie při líbání?“

Vypadala naprosto zaskočeně.

Kdyby důvod nebyl tak smutný, zasmála bych se jejímu výrazu. S Anthonym flirtovala už několik dní a bylo to poprvé, co jsem jí o tom položila normální otázky, které neměly za cíl jí ho rozmluvit. Ať už se obávám, nebo ne – co jsem to za hnusnou kamarádku? Za posledních několik let vyslechla všechny příběhy o mých mužích. I když nikdy nedošlo k romantickému vztahu, ale o to tu vlastně nešlo.

„Jak jsem řekla, omlouvám se, že jsem se poslední dobou chovala jako despotická matka. Takže: nemusím být šťastná z toho chlapíka, abych mohla být šťastná z tebe, jasné?“

Odložila skořicový šnek a oči se jí zúžily. „Co když se mi už nebude chtít s tebou o tom mluvit, protože mě stejně odsoudíš?“

„Já tě nesoudím! Svatosvatě a bez souzení slibuji při Snídaňovém klubu.“

„Je odpoledne,“ odpověděla suše, ale v jejím pohledu něco bylo. Záblesk.

Už ji skoro mám.

„No tak, Bry! Nechceš tipy na kouření?“

Zalapala po vzduchu. „Ty jsi *nemožná*!“

„Promiň.“ Opřela jsem se oběma rukama o stůl mezi námi, naklonila se k ní ještě blíže a zadívala se jí spiklenecky do očí. „Chceš?“

„Matyldo, ty máš...“ Pořád dokola mávala skořicovým šnekem v ruce.

„Mám spoustu předností a podpora mojí nejlepší kamarádky mezi ně v posledních dnech bohužel nepatřilo,“ doplnila jsem její větu. „Moje kouření je stejně nepřekonatelné. Nepropásni tyhle znalosti jen proto, že jsem nevěrná mrcha.“ Vytáhla jsem z kapsy mobil. „Mám taky pár návrhů. Chceš je vidět?“

Položila skořicový šnek zpátky na talíř, oběhla stůl a s rozmachem se na mě vrhla, vytrhla mi z ruky mobilní telefon a mrskla ho na protější pohovku. „Ty. Máš. Poruchu. Mozku.“

Během několika vteřin jsme se obě otrásaly výbuchem smíchu, při kterém jí sklouzl ručník z hlavy a její mokré vlasy mi spadly do obličeje. Pokusila jsem se osvobodit, ale ona mě začala lechtat. Stejně jako jsem já znala Briony skrz naskrz, ona znala každý detail o mně – včetně mých slabin.

„Vzdávám se,“ zaječela jsem a vykutálela se zpod ní na podlahu. „Vyhrála jsi, takže žádné kouření pro Anthonyho!“

S rudou tváří se postavila a za obě ruce mě vytáhla nahoru. Aniž by mi dala čas na protest, zatáhla mě do svého pokoje a zavřela za sebou dveře. Z protějšího pokoje byl přesto slyšet rockový koncert. Poté se ke mně otočila a náhle měla naprosto vážný výraz.

„Matyldo,“ zašeptala.

Okamžitě se vrátily mé obavy. Polkla jsem. Měla bych se zmínit o tom, že zvracela? Chce o tom mluvit? Nebo si to rozmyslela?

„Co se děje, zlatíčko?“

„Mám strach.“ Kousla se do spodního rtu a přešla k věšáku, kde na ramínku viselo úhledně vybrané oblečení, které si pravděpodobně připravila na rande. Typická Briony.

„Nemusíš to dělat,“ řekla jsem. „Nemusíš dělat vůbec nic, co nechceš. Nic mu nedlužíš. Ty...“

„Tyldo,“ přerušila mě s povzdechem a natáhla se pro své bílé džíny, zatímco se ode mě odvrátila k zrcadlu o velikosti člověka. Byla jsem jediná osoba, před kterou se převlékala, a dokonce i přede mnou to nesnášela.

Padla jsem na její postel a otočila hlavu k oknu, aby neměla pocit, že ji někdo pozoruje.

„Chci to. Tak tak moc. Jen se trochu bojím, že si bude myslet, že jsem divná.“

Nádech. Výdech. Je to snadné. Nepotřebuje žádnou fúrii, potřebuje jen zatracenou přítelkyni.

„Proč bys mu měla připadat divná?“ procedila jsem mezi zaťatými zuby.

„Protože... jsem to ještě nikdy nedělala.“

Právě jsem si udělala pohodlí na posteli mezi jejími neštětnými polštáři, ale zranitelnost v jejím hlase ve mně něco zlomila. Jedním skokem jsem byla na nohou. Sundala si kimono a zapínala si právě džíny. Jakmile jsem se k ní přiblížila, zkrřížila reflexivně ruce na hrudníku, přestože měla na sobě podprsenku.

„Bry.“ Jemně jsem ji uchopila za ramena a otočila ji čelem k sobě.

Snažila se tvářit vyzývavě, ale na jejím nosíku byla vidět naprostá panika.

„Pro první sex neexistuje žádné expirační datum,“ řekla jsem a naléhavě se na ni podívala. Tenhle rozhovor jsme spolu nevedly poprvé. Dnes pro ni však bylo důležitější než kdy jindy, aby tato slova slyšela. „Je úplně jedno, jestli je ti čtrnáct, osmnáct nebo dvaatřicet. Věk není nic jiného než hloupé číslo. Záleží mnohem víc na tom, jestli svému partnerovi důvěřuješ, jestli se bavíš a cítíš se dobře.“

„Ty zniš fakt jako moje máma. No, možná ne úplně jako moje, protože ji nezajímají takové triviální věci jako její dcera, ale... víš, jak to myslím,“ blábolila dál a spustila ruce.

O rozhašených rodinných vztazích bychom mohly obě něco vyprávět. Na rozdíl ode mne však Briony stále měla *neporušenou* rodinu. Tato rodina ale bohužel kladla větší důraz na dokonalý vnější obraz než na pravdu.

Vzala jsem ji za ruce a jemně je stiskla. „Bry. Ty jsi výhra. A ano, už teď vím, že mi nevěříš, protože tě miluju, a myslíš si, že mě to zavazuje ti to říkat, ale pořád je to pravda. Ten hloupý hipsterský podivín může být šťastný, že s ním vůbec jdeš na rande.“

Ta urážka v ní vyvolala bezděčný smích. „Hele! Nechtěla jsi soudit!“

Ušklíbla jsem se. „Omlouvám se. Takže: chemie při líbání? Na škále od pračky po explozi?“

Brionin pohled se podivně proměnil. „Exploze,“ vydechla po krátké pauze, během níž si zaručeně představila, jak ji ten mizera líbá. „On je tak... tak... wow.“

Přikývla jsem. „Dobře. Wow je dobré. Bude to zábava, věř mi. Zábava je na prvním místě. Ne vypadat sexy nebo něco takového. Pokud tě to příliš stresuje, řekni mu, ať zhasne. A to s tím kouřením byly samozřejmě jen hloupé řeči, které tě měly rozesmát. Stejně jako je každé ženské tělo jiné, líbí se každému chlapíkovi něco jiného. Stačí správná komunikace a zábava. Cokoli, co vám dělá dobře.“

Také přikývla a zhluboka se nadechla. „Dobře. Co když mu to stejně bude připadat divné?“

„Znáš odpověď.“

Několik vteřin jsme si navzájem hleděly do očí. Nemusela jsem to ani říkat. I když byla trochu nervózní a důvěřivější, než bylo zdrávo – byla silná a dokázala se za sebe postavit. Briony si už ve svém životě prošla peklem, a přesto z něj nakonec vyvázla. Celá. A ona mě také provázela mým peklem.

Nečekaně narovнала ramena a vystrčila bradu. „Jestli mu to bude připadat divné, tak si mě nezaslouží,“ prohlásila rozhodně.

Koutky úst mi zacukaly. „To je moje holka!“

Pak jsem se vrátila na postel a zanechala Bry s jejím outfitem.

Studovala jsem psychologii a zkoumala tyhle blbosti déle než kterékoli jiné oblasti. Už teď mi bylo jasné, že jeden kluk nemůže zničit celé její sebevědomí. Lidé nad námi mají vždy jen takovou moc, jakou jim sami dovolíme. A přesto se mi

sevěřelo hrdlo, když jsem se podívala na město za okny, zahalené mraky.

Anthony Sinclair sice nemá takovou moc, aby ji od základů zničil, ale ani nemusí. Stačí, že má tu moc být spouštěčem.

Ale k tomu nesmí dojít. O to se postarám.

2. KAPITOLA

AS THE FLAMES GROW HIGHER

ANTHONY

Jeho kroky jsem zaslechl jen pár vteřin předtím, než jsem došel ke dveřím. V průběhu let jsem se stal mistrem v jejich rozpoznání od ostatních obyvatel.

Po špičkách jsem zašel za roh a přitiskl se tam ke zdi. Schodiště bylo cítit levným citrónovým čističem a cigarety. Spěšně jsem se ohlédl přes rameno. Skleněné dveře byly prasklé a na rozdíl od těch mých nebyly zalepené. Škvírami pronikala oblaka kouře. Jacky kouřila bez ohledu na děti. Slyšel jsem také cinkání skleněných láhví a divoké nadávky. Za jiných okolností bych Madisona a Graysona vzal do Southwark Parku na improvizované malování. Když měla jejich máma jeden ze svých záchvatů, trochu rozptýlení a čerstvého vzduchu bylo to nejlepší, co jim kdo mohl nabídnout. Dnes byl ale špatný den.

Zadržel jsem dech.

Běž prostě dál. Proboha, prosím, prostě pokračuj.

Kroky utichly.

Sakra.

Vzápětí zpoza rohu vykoukl bělovlasý muž a já reflexivně odstoupil od stěny, aby si to špatně nevyložil. Například, že jsem se před ním schoval vedle dveří své sousedky

samoživitelky, protože jsem neměl prachy ani na další nájem, natož na předchozí dva měsíce, a třetí varování mi viselo na dveřích už týden.

„Pane Wellingtone,“ zvolal jsem a nasadil co nejpodmanivější úsměv.

Mému domácímu bylo hodně přes šedesát, měl dlouhé, zanedbané vlasy a působil, jako by se o sebe zapomínal pravidelně starat. Nikdy ale nezapomněl na peníze, které jsem mu dlužil, a proto jsme si chvíli hráli na schovávanou. Jedinými dvěma důvody, proč mi poskytl tento půdní byt, byly mé přesvědčovací schopnosti a skutečnost, že jsem nežádal smlouvu a prvních několik měsíců jsem platil nájem pouze v hotovosti.

„Co se tu potloukáte ve tmě?“ zaburácel a ohrnul nos.

„Byl jsem zrovna u Jacky.“ Lepší výmluva mě v tu chvíli nenapadla.

Stáhl husté obočí k sobě a přejížděl si po svém zahnutém nose. „Vy jste tam šel dobrovolně?“

Wellington neměl Jacky rád, ale alespoň platila včas, protože její bývalý sice vzal roha, ale posílal jí peníze každý měsíc.

„Viděl jste v poslední době ty prcky? Grayson vyrostl o více než pět cen–“

Prerušil mě chraplavým kašlem a mávnutím ruky, než se ode mě snažil odvrátit.

Udiveně jsem vytřeštil oči. Byl snad dnes můj šťastný den a on zapomněl, jak probíhalo naše poslední setkání? Bouchal mi na dveře, až se trásly zdi, a vyhrožoval, že mě vyhodí, včetně těch „čertovských barev, jejichž smrad se táhne až na ulici“. Stáří ho pomalu zbavovalo paměti?

„Jo, a příště bych zase chtěl vidět nějaké bankovky, můj milý.“

Jeho tvář se mi rozmazala před očima. Ocelově šedá a perleťově bílá a ještě více šedé, směs popela a antracitu.

Namaloval jsem ho, když jsem se nastěhoval. Portrét byl stále jeden z mých nejlepších, i když mu nebyl ani trochu podobný. Zobrazil jsem ho šťastnějšího, hezčího. Vděčnost, kterou jsem k němu tehdy cítil, byla patrná v každém tahu štětcem. *Proč zní tak přátelsky?*

„Omlouvám se, pane...“

„Co bylo, to bylo,“ přerušil mě znovu. „Alespoň konečně přišly. Příště se nenechám tak dlouho natahovat, je to jasné?“

Nečekal na odpověď a odšoural se ke schodišti – jeho byt, stejně zanedbaný jako zbytek baráku, byl v prvním patře.

Jako omráčený jsem na pár vteřin zůstal stát v šeré chodbě a vdechoval kouř z Jackyinych cigaret. Bylo mi špatně, uplynulo několik hodin od té doby, co jsem naposledy jedl. Poté, co se Noah vrátil do svého sdíleného bytu, jsem se živil hlavně toasty a pečenými fazolemi.

Noah.

Zaplavila mě náhlá směsice pocitů zlosti a bezmoci. Posledních pár dní jsem si užíval přítomnost svého nejlepšího přítele, i když jsem byl rád, že je teď v sedmém nebi se svou novou přítelkyní. To bylo tisíckrát lepší, než kdyby se potloukal po mém podkroví a byl k smrti nešťastný. Ne, jeho nepřítomnost nebyla příčinou pocitu, který mi rozežíral tělo a vháněl slzy do očí.

Třesoucíma se rukama jsem vytáhl mobilní telefon a dal se do pohybu. Zatímco jsem odemykal dveře svého bytu, vytočil jsem jeho číslo. Trvalo mu nezvykle dlouho, než to vzal.

„Tony?“ Zněl, jako by právě běžel maraton. Nebo spíš, jako by souložil.

„Co jsi prováděl?“ řekl jsem. Chvění se mezitím přeneslo i na můj hlas. Noah si toho nevšiml. Celkově si kromě Liv v posledních dnech všiml jen máločeho. Nemocný láskou

byl pro mě tisíckrát lepší než na extázi. Když byl ten pitomec šťastný, tak já taky. Když ale překročil jedinou hranici našeho přátelství, necítil jsem se dobře.

„Spal jsem,“ odpověděl. V pozadí jsem slyšel Liv, jak se směje.

Jaké překvapení.

„Co jsi udělal s mým nájmem?“ specifikoval jsem.

Jeho mlčení bylo dostatečnou odpovědí. Kromě toho byl jediný, kdo přicházel v úvahu.

Vstoupil jsem do svého bytu, práskl za sebou dveřmi a sundal si z nohou tenisky. Podrážka jedné boty se odlepila. Úžasné. Dobré načasování.

Snažil jsem se zachovat klidný tón. „Nějak bych to zvládl.“

Nejhorší na tom bylo, že jsem ani nevěděl, jestli je to pravda. Noah znal mou situaci. Věděl, že se vláčím z jedné práce do druhé a že mě každý měsíc skoro vyhodí z mého loftu. A taky věděl, že tentokrát nemám sebemenší tušení, jak sehnat prachy.

„Já vím, Tony, já vím. Jen jsem se snažil pomoci. Fakt o nic nejde a ty...“

„O tom nemáš co rozhodovat!“ vykřikl jsem a ukončil hovor dřív, než bych řekl něco, čeho bych vážně litoval.

Vždycky jsem to zvládl. Pokaždé. Takhle to je už roky, do prdele. Situace pro mě není nová. Novinkou je, že si Noah vzal do hlavy, že mě bude finančně podporovat, i když jsem mu nejednou dal jasně najevo, že o jeho pomoc nestojím. Nesnáším jeho soucit. A že je tak privilegovaný. Že jen převede tři měsíční nájem za svého kamaráda, protože prostě může. Jak se ksakru dostal k údajům o Wellingtonově účtu? Nenávidím ho za to, že to myslí dobře.

Před očima mi tančily červené tečky. Zvonilo mi v uších. Než jsem si uvědomil, co přesně dělám, popadl jsem jednu ze sklenic od marmelády, která sloužila jako držák na štětce, a mrštíł jsem s ní plnou silou o cihlovou zeď vedle matrace.

Jen jsem tam tak stál a díval se, jak se tříští na milion malých střepů a jak se štětce rozlétají na všechny strany. Několik vteřin jsem se nepohnul. Dokud vztek pomalu nevyprchal a nezanechal po sobě nic než stud.

„Ty čůráku,“ zasyčel jsem sám na sebe. „Chováš se jako malej harant.“

Měl jsem dnes večer na práci lepší věci než se trápit něčím, co už stejně nemůžu změnit. Vrátil bych každé penny, ale to bych dnes sotva zvládl. Dneska jsem si ještě potřeboval obstarat jídlo a alkohol, na to mi snad budou stačit úspory. A pak si užiju zatraceně zábavný večer.

Rychými kroky jsem přešel místnost a klekl si vedle své improvizované postele. Opatrně jsem nahmatl střepy. Na ukazováčku se mi objevila kapka krve a stékala dolů.

Purpurová.

Necítil jsem žádnou bolest, šlo jen o povrchové říznutí. A najednou se mi v uchu ozval hlas. Křišťálově jasný, jako by osoba, která k němu patří, nebyla v minulosti, ale přímo vedle mě v tomhle zchátralém podkroví.

Podívej se na to, Tony. Dobře se dívej. Patříš sem, stejně jako já, stejně jako my všichni. Pod kůží vypadáme všichni stejně. Nakonec zůstane jen červená barva.

Zvedl jsem hlavu a upřel zrak na obrazy. Skici, plátna, nedokončené malby. Tváře, místa, dávné okamžiky.

Patříš sem. Nikdy na to nezapomínej. A pokud zapomenou oni, připomeň jim to. Donuť je. Staň se tak dobrý, aby na tebe už nikdo nikdy nemohl zapomenout.

Purpurová.

Zapadající slunce zalilo londýnské panorama nachovým světlem.

„Musím ti něco říct.“

Obloha krvácela a kapala na mrakodrapy. Odtrhl jsem se od fascinujícího pohledu a posunul košík s jídlem o kousek dopředu, abych sklouznul k hezké dívce vedle sebe.

Seděli jsme na dřevěné piknikové dece, kterou jsem si půjčil od Jacky, když jsem se šel podívat, jak to vypadá. Malí spali a jejich mamka byla podle očekávání úplně mimo.

Ošoupaná látka smrděla studeným kouřem, ale Briony to zřejmě nevadilo. Dlouhé až bílé blondaté vlasy jí vlály ve větru a rty měla sevřené. Nálada se rázem změnila, přitom jsem se nechal rozptýlit sotva na pár vteřin. Obvykle mi nedělalo potíže soustředit se na svůj protějšek, ať už mi v hlavě bzučelo sebevíc nesmyslů. Zvlášť ne, když to byl někdo, kdo se mi líbil stejně jako moje dnešní rande. Ale myšlenka na ten podělaný nájem mě neopouštěla.

Lehce jsem potřásl hlavou, jako bych ji tím mohl odehnat. Nechtěl jsem jí zkazit večer.

„Všechno v pořádku?“ Jemně jsem jí položil ruku na záda. Cítila se nepříjemně? Sotva se dotkla jídla a láhev s ciderem jen držela.

„Já...“ Krátce se pod mým dotykem napjala a já jsem ruku hned zase stáhl. Několikrát jsme se už muchlovali a zdálo se, že ji docela беру, ale dnes se něco dělo.

„Promiň,“ začal jsem, když nepokračovala. Pod její slovinovou pletí se objevil jemný ruměnek. „Chci říct, jestli jsem byl trochu mimo. Nemysli si, prosím, že to má něco společného s tebou. Na dnešek jsem se opravdu těšil. Rád s tebou mluvím.“

Byla to pravda. Také jsem ji rád líbal. A rozhodně bych se nebránil, kdyby ke mně chtěla později přijít.

„Co?“ Opětovala můj pohled. Měla velké jasně modré oči. Znepokojení z nich zmizelo, místo toho se tvářila překvapeně. Najednou se zachichotala a barva jejích tváří ještě více ztmavla. „Taky to mám ráda,“ zašeptala.

Pozorně jsem se na ni podíval. „Co jsi mi chtěla říct?“

Znovu se vyhnula mému pohledu a nadmula tváře.

Tentokrát, když jsem jí položil ruku kolem ramen, jsem si byl jistý, že je to v pořádku. Pohládl jsem ji po hlavě a zlehka

do ní drcnul čelem. „Co se děje, slečno Cliffordová?“ zašeptal jsem přehnaně hlubokým hlasem. Ať už ji trápilo cokoli, rozhodně pomohlo trochu ubrat na vážnosti. „Máte snad přede mnou nějaká tajemství?“

Následoval další smích, pak se zhluboka nadechla a otočila ke mně tvář, takže jsme byli jen pár milimetrů od sebe.

Voněla po malinách. Kdybych ji měl namalovat, zvolil bych perleťově bílou a šafránově žlutou. A mezi ně bych nanesl dvě kapky indiga.

„Jsem panna.“

Ticho.

Znovu jsem ji pohladil po hlavě. „No a?“

Podívala se mi do očí. Odvrátila pohled. Znovu se na mě podívala. Vyslovit ta slova ji muselo stát hodně úsilí.

„Nemusíme spolu spát,“ dodal jsem rychle. Že by špatně pochopila náš rozhovor z minulého týdne a myslela si, že ji chci jen dostat do postele? Nebyla by první. „My...“

„Nemyslíš, že je to hrozně divný?“ přerušila mě.

„Co je hrozně divný?“

Obrátila pohled k obzoru, nejspíš proto, aby se mi nemusela dívat do očí, ale schoulila se do mého objetí. „No, je to hodně neobvyklý.“

Pomalu mi to začalo docházet. Nešlo o rozhovor, ve kterém jsem jí vysvětlil, že ji mám rád, ale nehledám vážný vztah. Mluvila o sobě. Mluvila o tom, že ještě nemá tolik zkušeností.

„Myslela sis, že se tě budu vyptávat, proč jsi nikdy neměla sex, i když jsi tak sexy, inteligentní a zajímavá?“ Chytil jsem ji za bradu a otočil jí hlavu tak, aby se na mě musela podívat. „Nechápej mě špatně, jsi zajímavá, sexy a inteligentní, ale to nemá absolutně nic společného s tím, jestli a kdy máš chuť na sex.“

Přikývla a pak se jí na tváři objevil úsměv. „Dobře,“ řekla, stále trochu v rozpacích.

Sklonil jsem se a políbil ji. Její ústa byla měkká a lákavá, ale myšlenkami byla trochu jinde, tak jsem se odtáhl.

Nervózně si navlhčila rty špičkou jazyka.

„Chceš své poprvé zažít s někým, kdo je do tebe zamilovaný?“ zeptal jsem se. „To bych totiž stoprocentně chápal!“

Miloval jsem randění. Rozhovory, zvláštnosti každé ženy, napětí, sex. Jen když přišlo na city, vypnul jsem se. Nebylo to úmyslné, samozřejmě jsem to chtěl stejně jako zbytek světa, ale nešlo to. Smířil jsem se s tím, že jsem narušený. Někdy jsem si přál být jako Noah, který utekl před svou minulostí, a proto si k sobě celé roky nikoho nepustil. Neutíkal jsem. Věděl jsem přesně, o co jde. Protože jakmile jsem si myslel, že mám někoho rád, *opravdu* rád, nějaký vtíravý hlásek mi našeptával, že je jen otázkou času, než si můj protějšek uvědomí, že mu za to nestojím. Dříve nebo později stejně všechny vezmou zpátečku. Ať jsem dělal, co jsem dělal, když mě ta myšlenka napadla, nedostavily se už žádné city. Kdybych měl šanci cítit jednou něco podobného jako on k Liv, upsal bych se ďáblu, aby to vyšlo. Jediným pravidlem bylo hrát s vyloženými kartami. Chvilková zábava, kterou bych si užil, kdybych Briony sliboval modré z nebe a předstíral city, mi nestála za její bolest.

Zavrtěla hlavou a přisunula se blíž. „To je mi jedno, jen chci, abych to cítila správně. S tebou správně.“

„Briony?“ Počkal jsem, až mi oplatí pohled. „Můžeš ke mně být upřímná, jasný?“

Vypila velký doušek z láhve, položila ji do trávy za sebe a pak se ke mně znovu naklonila. „Chci, aby ses se mnou pomiloval. Čekala jsem na to příliš dlouho.“

S úsměvem jsem povytáhl obočí. „Na mě?“

Zakoulela očima. „Nebud' domýšlivý.“

Tak jsem ji měl nejraději. Když se nenechala zastrašit tím, že jí připadám dobrý. Také se mi líbilo, když se červenal, bylo to upřímné a opravdové, a i když se mi tím trochu

obnažila, působila v těch chvílích uvolněněji. Trochu mi to připomínalo její verzi, kterou bylo možné vidět, když stála na jevišti.

„Takže mě chceš využít kvůli mému tělu?“ dobíral jsem si ji.

Vrhla se na mě, aby mě praštila do žeber.

Využil jsem příležitosti, chytil ji za zápěstí a přitáhl si ji k sobě. Pak jsem ji líbal, dokud její dech nebyl přerývaný a mým tělem nepulzovala touha, až rudou oblohu vystřídala tmavě modrá a pod bundy se nám vkrádal chlad.

„Co kdybychom se dnes večer využili navzájem?“ pošeptal jsem jí na rty.

„Zůstaň,“ řekl jsem, když později v polotmě vstala a hmatala po spodním prádle. „Zůstaň, jestli chceš!“

Její úsměv byl směsicí omámení a vděčnosti. Klesla zpátky na matraci a pohodlně se uvelebila na mé hrudi. Během několika vteřin usnula. Fyzické vypětí a nová zkušenost, kterou právě prožila, si vybíraly svou daň.

Přetáhl jsem deku přes její nahé tělo a objal ji kolem ramen. Můj pohled přelétl obrysy stojanu, houpací sítě před oknem a tuby s barvami pod nimi. Teplo její kůže nedokázalo rozptýlit chlad. Asi jsem měl zavřít okno, na konec března byla zatracená zima.

Hladil jsem ji po hebkých vlasech, po kůži, kreslil jsem jí vzory na zádech. Mohlo by to být tak jednoduché. Koho by zajímaly finanční problémy, když byla v mém náručí? Briony byla dokonalá. Všechno na ní bylo správné a dobré. Někdy stačilo někoho obejmout a představit si, že je toho víc.

Zabořil jsem jí obličej do vlasů. Dnes to nestačilo. Nešlo o starosti s penězi. Nezáleželo na tom, kdo spí v mém náručí. Bylo to kvůli chladu, který neměl nic společného s nočním větrem. Důvodem byla šed', která se rozšířila

do všech koutů podkroví a pohltila všechny barvy ve dne
i v noci.

To jsem byl já.

3. KAPITOLA

AND SHE NEEDS YOU

MATYLDA

Zápach spáleniny mě praštil do nosu přesně ve chvíli, kdy Liv, zhluboka zívající, vstoupila do obývacího pokoje. Měla na sobě příliš velké tričko, které jí sahalo do půli stehů a rozhodně jí nepatřilo, a ofina jí trčela na všechny strany.

„Bré ráno,“ zamumlala. „Je to tu nějak divně cítit.“

Posledních pár vteřin – nebo spíš minut? – jsem zírala na svůj mobil, přesněji řečeno na nápis *Naposledy online* v chatu s Briony na WhatsAppu. Stále 22:43.

Opravdu mi už není pomoci...

Za Liv se z chodby vypoťoval Seymour jen v boxerkách. „Kdo tě pustil do blízkosti sporáku?“ zeptal se s unaveným úsměvem.

Teď se konečně rozjel i můj mozek. Otočila jsem se a můj pohled se setkal s páchnoucí černou směsí na pánvi. Tak, tím jsem přišla o míchaná vajíčka. Rychle jsem pánev odsunula z rozpálené plotýnky a vypnula sporák, než jsem zuhelnatělé zbytky obracečkou seškrábala do koše.

„Dobře, tak se opět ukázalo, že kuchyně a já nejsme přátelé.“

Liv spěchala k balkonu, zatímco Noah se ke mně se smíchem přidal a vzal mi pánev z ruky.

„Mohu se postarat o snídani, prosím? Než všichni zemřeme na otravu kouřem?“

Obrátila jsem oči v sloup a pořádně si lokla kávy, která chutnala příliš slabě. „Nedělej si násilí.“

Liv prudce otevřela balkonové dveře a pak se vrátila ke mně, aby se do mě zahákla a nasměrovala mě k pohovce. „Nech ho to udělat,“ zašeptala spiklenecky. „Jak se máš? Včera jsi toho moc nenaspala, vid’?“

Zamračila jsem se. Teprve když jsem si všimla jejího sugestivního úsměvu, uvědomila jsem si, že nemluví o mé starosti o Briony. Řekla jsem jí sice, že Anthonymu z různých důvodů vůbec nevěřím, ale nechtěla jsem se tím zabývat, protože chodí s jeho nejlepším kamarádem. A kromě toho jsem jí nechtěla vyprávět o tom, proč je můj ochranný instinkt tak silný, pokud jde o Bry. Ne proto, že bych Liv nevěřila, ale proto, že Briony by se měla sama rozhodnout, komu řekne o své minulosti.

„Protože jsi měla během posledních pár dní víc orgasmů než já a tahle nespravedlnost mi nedala spát celou noc?“ zeptala jsem se s andělským výrazem.

Se smíchem klesla na pohovku a sáhla po mém šálku kávy, jako by to byla samozřejmost. Oči jí jiskřily, pleť zářila. Přiznávala jsem to opravu nerada, ale zdálo se, že se k ní Seymour opravdu hodí.

Otevřela jsem ústa, abych ji varovala, ale to už si lokla a ihned se zašklebila...

„Téééda,“ prohlásila a podala mi šálek zpátky. Povzdechla jsem si. „Ano, já vím.“

„No... opravdu to není tak zlé, jen ti to nechci vypít,“ dodala spěšně.

„Je rozkošné, jak diplomaticky jsi to vyjádřila.“

Noah si s Liv vyměnil krátký pohled, než sáhl po french pressu a vylil zbytek kávy vysokým obloukem do dřezu. „Matyldo, odteď máš zákaz vstupu do kuchyně.“

Hodila jsem po něm polštář, který jednou rukou chytil a hodil rovnou zpátky. Na poslední chvíli jsem uhnula, takže vletěl na hlavu jeho přítelkyni.

„Promiň, Livie,“ řekl mírně zkroušeně.

S ďábelským úsměvem sebrala polštář z podlahy. „To znamená válku.“

Další věc, kterou bylo těžké přiznat: líbila se mi ta nová konstelace v našem společném bytě. I když jsem žila s párem, který byl ve fázi líbánek. I když jsem tomu novému klidu tak úplně nedůvěřovala. No ale právě teď jsem měla jiné problémy.

„Takže,“ vrátila se Liv k tématu. „Měla jsi sexy žhavou noc? Včera večer jsi odešla hrozně rychle po Briony, když vyrazila na rande...“

To proto, že jsem nejdřív půl hodiny brečela Regině na rameni a pak jsem se pro rozptýlení spontánně vydala do baru Ginger Cat někoho ulovit.

Přikývla jsem. „Alespoň jsem si to zpočátku myslela. Ale pak se během přede hry ukázalo, že jsem s ním už něco měla.“

„Během přede hry?“ Zachichotala se, zatímco se za námi ozývalo rachocení a krátce nato mi do nosu stoupla vůně rozpuštěného másla.

„Hm. Začal se svou poněkud pochybnou prstokladovou technikou, kterou lze bohužel označit pouze jako vrtací metodu, a když jsem ho laskavě upozornila, že takhle se neudělám ani za tři roky, začal mě mužským způsobem poučovat o mém těle.“

„Jak to myslíš?“

Překřížila jsem si nohy a vzdychla. „Říkal, že ví, co dělá, že jeho bejvalka vždycky takhle vyvrcholila, že jsem se prostě ještě dostatečně nezabývala svým tělem, bla, bla, bla. V jednu chvíli jsem se ho zeptala, jestli si svou bejvalku nevymyslel, a on našťavaně odešel. Škoda. Nezištně jako vždy

bych byla ochotná dát mu lekci z ženské anatomie... Jeho škoda!“

Minule jsem se s ním seznámila v prvním semestru na nějakém výletě po hospodách a byla jsem příliš opilá a málo sebevědomá na to, abych mu řekla, co si myslím. Od té doby do včerejšího večera se stalo několik zásadních věcí.

Seymour nám na stolek postavil konvici s čerstvou kávou a věnoval mi nezvykle chápavý pohled. „Co je to za pitomost?“ zamumlal. „Proč jsi teda pořád sténala, jako by už neexistovalo ráno?“

Pokrčila jsem rameny. „Protože jsem si to pak na oškodněnou udělala sama, když odešel.“

Liv si odfrkla a i Seymour se uznale usmál, než se vrátil ke sporáku.

„To mi připadá dobrý,“ řekla Liv. „Takže jsme si všichni přišli na své.“

Jakoby stisknutím tlačítka bylo slyšet, jak se v zámku otáčí klíč.

Snažila jsem se ve tváři zachovat neutrální výraz. O několik vteřin později vplula do obývacího pokoje Briony. Výstižněji její chůzi popsat nešlo. Měla na sobě včerejší oblečení a tvář jí zářila podobně jako ta Livina. Dlouhé vlasy měla lehce rozčuchané.

Sexy vlasy.

„Krásné dobré ráno.“ Zalila mě úleva. Všechno je v pořádku. Podle toho, jak to vypadá, je to víc než v pořádku.

„Ahoj, Briony,“ zvolala Liv vesele. „Přicházíš právě včas na druhou snídani.“

„První byla překvapivě nepoživatelná,“ dodal Noah, aniž by se otočil.

Briony se k nám s chichotáním připojila a posadila se naproti na jednu z barevných starožitných židlí. Téměř se rozplývala štěstím. A vyhýbala se mému pohledu, jako by se za to styděla.

Do háje, to jsem se v poslední době chovala fakt tak blbě? Myslí si, že jí to nepřeju?

„Bry, chceme *všechny* podrobnosti,“ řekla jsem a co nejpresvědčivěji se na ni usmála.

Liv nadšeně přikývla a rozdělila nám novou kávu do šálků. „Všechny, všechny, všechny!“

„Prosím o to,“ připojil se Seymour suše, aniž by se k nám otočil. Byl právě zabraný do šlehání vajec v míse. „Hrozně rád bych věděl, jak šuká můj nejlepší kámoš. Nevynechej žádný detail.“

Briony zrudla. „Ehm, no, není toho moc...“

„Udělalas to?“ vpadla jsem jí do řeči. „No tak, zlatíčko, jsme tu jen my!“

„A Noah se to stejně dozví od Anthonyho, ti dva jsou ty nejhorší drbny,“ zašeptala Liv.

Briony stiskla rty, nejspíš aby potlačila velký úsměv, a vydala tiché zapištění, když sotva znatelně přikývla.

Vyměnily jsme si s Liv pohled, než jsme obě natáhly ruku, abychom si s ní plácly. Snažila se udržet otrávený výraz ve tváři, ale její opravdová radost se projevila, když se naklonila dopředu a s oběma si plácla.

„Jóóó!“

„Perfektní, počet orgasmů v našem bytě je kompletní. Snad tě dokázal přimět k tomu, aby ses udělala, ne? Ne jako ten pitomec, kterého jsem hloupě připustila ke svému luxusnímu tělu?“

„Tyldo,“ vyjekla Bry vysokým hlasem. „Vzpamatuj se.“ Potom se zamračila. „Jaký pitomec? Co mi uniklo? Neříkej mi, že jsi zase byla na Tinderu! Myslela jsem, že jsme se shodly na tom, že se v téhle apce nenajde nikdo použitelný!“

„Ó né, madam,“ řekla jsem a poslala jí vzdušný polibek. „Neodváděj pozornost od sebe. A pro tvou informaci, ten minulý chlápek z Tinderu byl velmi užitečný, odvedl dobrou práci při nošení Liviných krabic, že?“

Liv se právě napila kávy a zakuckala se, protože se začala hrozně smát.

Briony zakroutila hlavou, i když ji to ve skutečnosti pobavilo. Výraz v jejích modrých očích, které vypadaly poněkud unaveně, ale přinejmenším stejně euforicky, hovořil za vše.

„Panebože, to bylo jasné, že se z toho tady zase udělá obrovské téma.“ Otočila se k Liv a zvedla proti mně dlaň, jako by mě tím mohla oddělit od rozhovoru. „Liv, jestli sis nevšimla, Matylda musí vždycky ze všeho udělat drama. Přitom herečka jsem tady já.“

„Promiň, ale musím se připojit ke královně dramatu: povídej, jsem přinejmenším stejně zvědavá!“

Briony svésila ruce a zjevně uznala porážku. „Ano, spali jsme spolu. Ano, bavila jsem se. Ano, bylo to nádherné. Víc podrobností nebude, vy senzacechtivé slepice!“

Než jsme Liv nebo já mohly něco říct, položil Noah na stůl mezi nás voňavou pánev. Ten idiot během několika minut vykouzlil dokonalou omeletu – se špenátem a houbami. Nechyběla ani ozdoba z chilli vloček.

Vítězoslavně se na mě podíval. „Takhle se to dělá, Matyldo.“ Pak se obrátil k Briony a dodal: „Blahopřeji k úspěšnému pohlavnímu styku. Nepřipadal ti Tony náhodou nějak naštvaný?“

Bry, která byla stále ještě docela uzardělá v obličeji, se na něj zmateně podívala. „Co?“

„Zapomeň na to.“ Potřásl hlavou jakoby sám nad sebou a pak vzal ze skříně čtyři talíře, posadil se na pohovku vedle Liv a rozdal nám je.

„Pro mě ne, nemám hlad,“ řekla Briony.

Ztuhla jsem. „A neříkej, že ti taky udělal snídani!“

„Hm.“ Nepodívala se na mě.

Krucí, vážně jsem z ní chtěla mít radost. Ale jak jsem mohla, když mi vzadu v hlavě začínaly znít poplašné signály?

Ale vzpamatovala jsem se. Jen proto, že Bry nemá po souloži chuť k jídlu, což jsem o sobě nikdy nemohla říct, nemusím počítat s nejhorším. Ostatně sama pro sebe se poněkud blahosklonně usmívala. Energicky jsem odsunula své obavy stranou a vrhla se na omeletu.

Když se Noah zvedl, aby přinesl sůl a pepř na dochucení, Bry už to zřejmě nemohla vydržet.

„Holky, je tak dokonalý,“ vzdychla. „Celý večer byl jako ve snu. Nejdřív ten malebný výhled na město, pak piknik, který připravil... naše procházka a... bože, připadám si jako v pohádce. Jako by to bylo moc krásné na to, aby to byla pravda.“

Přinutila jsem se k úsměvu. „Nereagoval divně, že ne?“

Konečně mi oplátila pohled a s proměněným úsměvem zavrtěla hlavou. Věděla, na co narážím.

„Naopak. Říkám, že je dokonalý.“

Noah se vrátil, odložil slánku a pepřenku, rychle Liv políbil, pak zamumlal něco o „čerstvém vzduchu“ a s hrnkem kávy odešel na balkon. Z výrazu jeho tváře jsem poznala, že ho poslouchání jejího vyprávění baví stejně jako mě. Nejspíš chtěl Bry dopřát trochu soukromí, aby mohla o večeru otevřeně mluvit.

„Mám z toho velkou radost,“ řekla Liv poté, co se chvíli zamyšleně dívala za Seymourem.

Briony se na ni usmála. „Myslím, že to je něco vážného. Mám takový pocit. S tebou a Noahem to bylo taky tak, vid'? Věděla jsi to od začátku.“

„Bry, napsala článek o tom, jak přeměnila fuckboye,“ připomněla jsem jí. „Na začátku nebylo tolik romantiky.“

Liv se zachichotala, ale Briony nad tím mávla rukou.

„To byla jen záminka. City tam byly pořád, ne? A jak je vidět, taky se ti ho podařilo změnit! Proč bych nemohla změnit Anthonyho?“

Ztěžka jsem polkla. Cítila jsem, jak mi z tváře vyprchává krev.